

Η αγία προφήτις Άννα, μητέρα Σαμουήλ του προφήτου

/ Το Συναξάρι της Πεντηκοστής / Συναξαριακές μορφές

Γεώργιος Δ. Παπαδημητρόπουλος, Φιλολόγος-Θεολόγος, τ. Λυκειάρχης

Η αγία και μακαριστή προφήτιδα Άννα ήταν από την πόλη Αρμαθαίμ, από το όρος Εφραΐμ. Έλαβε ως σύζυγο άνδρα από τη φυλή Λευΐ, ονόματι Ελκανά· ήταν όμως στείρα και, έτσι, δεν μπορούσε να γεννήσει παιδιά. Για το λόγο αυτό ο σύζυγός της έλαβε και άλλη γυναίκα, ονόματι Φεννάνα, η οποία ήταν αντίζηλός της, τεκνογόνησε μ' αυ-τήν και αγαλλόταν. Η δε Άννα ονειδιζόταν από τον άν-δρα της, την αντίζηλό της και όλους τους συγγενείς και φίλους, λες και δεν αρκούσε η θλίψη που δοκίμαζε από την ατεκνία της. Αλλά η Αγία, ένεκα τούτου, παρακαλούσε ολόψυχα το Θεό να λυθεί η στειρότητά της και να τε-κνοποιήσει. Παρ' όλες όμως τις παρακλήσεις της, δεν κα-τόρθωνε τίποτε, μολονότι τηρούσε αδιαλείπτως και αόκνως τις εντολές του Κυρίου που ορίζονταν με το Μωσαϊκό Νό-μο. Βεβαίως έτσι συμβαίνει με τους Αγίους: τα αιτήματά τους ικανοποιούνται από το Θεό βραδέως και μετά από μακρά δοκιμασία.

Πηγή: www.saint.gr/

Λοιπόν, μια ημέρα η Άννα ανέβη με το σύζυγό της στην πόλη Σηλώμ, όπου βρισκόταν η Σκηνή του Μαρτυρίου, για να προσφέρει θυσίες διά χειρός του ιερέα Ηλί. Μόλις τελέστηκαν οι θυσίες, η Άννα έλαβε μια μόνο μερίδα, διότι δεν είχε γεννήσει γιο ή θυγατέρα, ενώ οι υπόλοιποι έλαβαν από δύο μερίδες. Για το γεγονός αυτό η μακαριστή εκείνη γυναίκα στενοχωρήθηκε πάρα πολύ· όμως δεν απογοητεύτηκε ούτε σκυθρώπασε το πρόσωπό της. Αλλά τί έκαμε; Άφησε τον άνδρα της να επιστρέψει στην οικία τους, ενώ εκείνη έμεινε μόνη της στον οίκο του Κυρίου και, αφού κλαίγοντας έπεσε καταγής, προσευχήθηκε στο Θεό με τούτα τα λόγια: «Κύριε, ο Θεός των πατέρων μου, αν επιβλέποντας επιβλέψεις επί την ταπείνωση της δούλης σου και μου δώσεις καρπόν κοιλίας, θα τον προσφέρω σ' Εσένα να Σε υπηρετεί όλες τις ημέρες της ζωής του» (Α' Βασ. α' 11).

Τί έπραξε λοιπόν ο Θεός; Παρήκουσε τη δέησή της; Όχι βέβαια. Αλλά τί; Αφού ο Θεός είδε ότι η Άννα δεν αποχωριζόταν από τη Σκηνή του Μαρτυρίου, αλλά παρέμενε εκεί προσευχόμενη και παρακαλώντας Τον, όχι μόνο της υποσχέθηκε να της δώσει καρπόν κοιλίας, αλλά της προείπε και το όνομα του γιου που έμελλε να γεννήσει. Μόλις δε αυτή έλαβε την πληροφορία περί ικανοποίησεως του αιτήματός της, αναχώρησε για την οικία της σκιρτώντας από χαρά και ευφροσύνη.

Μετά ταύτα λοιπόν η μακαριστή Άννα ήλθε σε ένωση με το σύζυγό της και, συλλαβούσα, γέννησε τον προφήτη Σαμουήλ. Όταν δε αυτός απογαλακτίστηκε, τον πήρε και ανέβη στη Σηλώμ. Εκεί, στη Σκηνή του Μαρτυρίου, προσέπεσε στον Κύριο εκφράζοντας προς Αυτόν τις ευχαριστίες της. Ο δε ιερέας Ηλί την ευλόγησε

λέγοντας: «Είθε να σου δώσει ο Κύριος άλλον καρπό κοιλίας, αντί του Σα-μουήλ του γιου σου».

Ακολούθως πήρε το γιό της, επειδή ήταν ακόμη πολύ μικρός, νήπιο, και κατέβη στην οικία της. Όταν δε αυτός μεγάλωσε λίγο, τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στον οίκο του παντοκράτορος Κυρίου, πραγματοποιώντας το οφειλόμενο τάμα της προς Αυτόν. Εκεί τον παρέδωσε στα χέρια του ιερέα Ηλί, αφού κατεσκεύασε δε γι' αυτόν εφούδ και μικρή διπλοίδα. Λειτουργούσε δε και υπηρετούσε το Θεό ο Σαμουήλ έμπροσθεν του ιερέα Ηλί, ενώ η μητέρα του Άννα, βλέποντάς τον, έχαιρε και αγαλλόταν.

Η Άννα γέννησε ακόμη τρεις γιους και τρεις θυγατέ-ρες. Ανελθούσα δε στο ιερό, προσέπεσε στον Κύριο εκ-φράζοντας τις ευχαριστίες της. Κατόπιν σηκώθηκε όρθια και είπε την ακόλουθη ωδή: «Στερεώθηκε η καρδιά μου διά του Κυρίου μου· μεγαλύνθηκε η δύναμή μου διά του Θεού μου· το στόμα μου άνοιξε διάπλατα κατά των εχθρών μου· είμαι γεμάτη χαρά, Κύριε, από τη σωτηριώδη βοήθειά Σου» (Α' Βασ. β' 1). Μελώδησε (έψαλε) επίσης και όλη την υπόλοιπη ωδή ως προφήτιδα και μητέρα προ-φήτη. Για τούτο έλεγε «ότι η στείρα γέννησε επτά, και η πολύτεκνη αρρώστησε» (Α' Βασ. β' 5). Και αύτη μεν, η Άννα, σκιρτούσε από χαρά και αγαλλίαση για τα επτά τέκνα, ενώ η αντίζηλός της, η Φεννάνα, η όποια είχε πέντε τέκνα ή και λιγότερα, κατέστη στείρα και δε γεννούσε πλέον.

Η μακαριστή λοιπόν Άννα, αφού έμεινε στην παρού-σα ζωή αρκετά έτη ευχαριστώντας πάντοτε το Θεό και προφητεύοντας, μετέβη στις αιώνιες μονές.

(Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, Θεολόγου-Φιλολόγου-Λυκειάρχου, Με τους Αγίους μας, Συναξαριστής μηνός Δεκεμβρίου, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 68-71).

<http://bitly.com/1vu0ZZV>